

VERSENYZŐKÉNT KELL GONDOLKODNI

**KIHÍVÁST JELENT
A MUNKA
MINDEN ÚJ
VERSENYZŐVEL**

Szervátültetett szíókkal

Az idei szezontól kezdve a téli világtételekora való felkészülést Fábrián Attila, a Magyar Síszövetség és a Magyar Paralimpiai Bizottság szakágvezetője irányítja nagy elkötelezettséggel és szakmai alázattal. Ő az, aki, ha kell, látássérült sielő kísérelője, vagy épp kereszskékest tanít síliftbe szállni majd lejönni a pályán úgy, hogy abból lehetőleg érem legyen.

– Hol kezdődött a sikeriered?

– Zuglóban, a házunk mögött egy kis dombon, hároméves koromban. Apukám próbálkozott a tanításommal. Közel volt a Királydomb is, amin tudtunk csúszkálni. Tízéves koromban már jól sieltem, és ekkor beírtak a Budapesti Honvéd versenyszakosztályába. Ekkor kezdődött a versenyzői karrierem. A 80-as években mint alpesi sielő a Budapesti Honvéd színeiben versenyeztem és jártam a magyar versenyeket.

– Melyik eredményre vagy legbüszkébb ebből az időszakból?

– Büszke vagyok minden versenyre, amin elindultam és teljesítettem. Kimagasló eredményeim nem voltak, de álltam egyszer-kétszer dobogón, voltam helyezett.

– Hol készültetek a versenyekre?

– Túlnyomórészt itthon. A honvédségnek volt üdülője Mátraházán és a Kékes északi oldalán volt saját pályája a Honvédnak, ott edzettünk. Évente egyszer-kétszer ájtártunk Csehszlovákiába edzőtáborozni. Minden december közepén volt egy fix edzőtáborunk – ez volt az első havas edzésünk. Abban az időben még Magyarországon is jól álltunk hóval, így Kékestetőn, Galyatetőn és a Normafánál is volt any-

nyi hó, hogy lehetett edzeni. A havas időszakokban mindennap edzettünk és készültünk a versenyekre.

– Mennyire különbözött az a világ a mostanítól?

– Nagyon. A mai gyerekek nem is tudják elképzelni, hogy akkor milyen körülmények között versenyeztünk, hogyan utaztunk, milyenek voltak a pályák, a liftek. A legizgalmasabb az volt – és ezt nevelési céllal mindig elmondom a gyerekeknek –, ha fel kell gyalogolnunk egy edzőmenet után. A pályanézés még úgy volt, hogy először le kellett sielnünk és a pálya nyomvonalaiban meg kellett taposni a havat, hogy azzal is előkészítsük, és letről néztük pályát fölfelé. Nem volt raktrak, ezért sível tapostuk a pályát. A másik nagy különbség, hogy nem ilyen szupermodern kapuk voltak, ami elhajlik, hanem mogyorófa vesszőből vagy bambusz-

nád szárából készültek. A versenybírók háromszög formájú zászlókat kötöztettek a kapukra és azokat kerülggettük, egészen más stílusban, mint ahogy most sielnek.

– A lécek milyenek voltak akkoriban?

– Akkor még csak egyenes léc volt, a carving és piskóta sí ismeretlen volt. A jobb versenyzőknek már fémbetetes, fémkantnis sílécük volt. Én gyerekkoromban még csavaros kantnis faléccel kezdtem versenyezni, és körülbelül 1 év múlva sikerült olyan síléchez hozzájutnom, aminek már rendes kantniya volt, végig egyben.

– Hogy kerültél kapcsolatba a parasporttal?

– 1998-ban kerekesszékes barátommal, Navratyil Sándorral beszélgettünk arról, hogy érdemes lenne komolyabban a sísporttal foglalkoznia és esetleg versenyszerűen űzni ezt a sportot is. Így lettem para sieldő.

– Kérlek mesélj róla! Hogyan került kerekesszékebe, hogy zajlott a rehabilitációja? Úgy gondolom, ez nagyon fontos.

– Sándor egy autóbaleset következtében gerincsérülést szenvedett és azóta deréktól lefelé mozgásképtelen. 1992-ben Grazban rehabilitációs programban vett részt, ahol több sportág is megismertették. Teniszszel, asztaliteniszszel, úszással és az alpesi sizzéssel is. Ott tanították meg sielni. Ekkor még nem lett számottevő dolog az életében

